

ΠΡΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Ἡ παλιὰ Ἀποκρὴς στὰ Μαστιχοχώρια τῆς Χίου. Ὁ Ἀγῶς καὶ τὸ Πρωτοπαλληκάρω. Τὰ λαϊκὰ γινεθία. Μία παράδοξη διαδρακίμα. Ἡ «Βασίλισσα τῆς Ἀποκρῆς». Ἡ «μουσικάρω» τῆς Πάτριου καὶ ἡ πατινάδες τους. Πῶς γιορτάζουν τὴν Ἀποκρὴν στὴν Πελοπόννησο. Τὰ κλαψτεράγκουα τῶν παιδιῶν. Ἡ «Γουρνοκράν»! Τὸ «Γραχυδὶ τῆς Καθάρης Δευτέρης». Ὁ «θανάτος τοῦ Μακαρόνου», κ.τ.λ.

Σὺν ὄντι ἀνάμνη καὶ ἀπομνηστικὰ ἀρξάντα ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἔθιμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Περιεργότερα εἶναι τὰ Ἀποκρητικὰ τῶν διαφόρων ἐπαγγελῶν, ὅπου ἡ διακοσμητικὴ εἶδος τῶν ἀφελῶν οικογενειακῶν χαρακτήρα. Θὰ διηγηθῶμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὴν Ἀποκρὴν τῆς Χίου — τοῦ «διαβόνητον οὐ γινώσκω», ὅπως αὐτοχρηματικῶς ἐπικρατεῖται ἐπὶ «Βασιλίσσας».

ἀνίκη στὴν καλύτερη οὐρογένεια τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχη ἰσογυαίον παράστημα. Τὸν νύνην ἔται πὸ νὰ μολῆ, ἂν ὄχι ἐντελῶς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ομακῶς.

Ἡ Ἀποκρὴς στὰ Χιώτικα χοροὶ ἀρχίζον σκεδὸν ἑξήμισι μετὰ τὰ Φῶτα. Τὰ παλληκάρια τοῦ χοροῦ μαζεύονται καὶ διαλέγον τὸ Πρωτοπαλληκάρω, δηλ. τὸν ἀρχηγὸ τῶν, τὸν ὅποιον θὰ ἵστασιν ἀπὸ ἀίσθησι ὅλης τῆς ἐορταστικῆς περιόδου. Κενεὶ ἀπὸ τὴν κομπανία δὲν μωρεὶ νὰ κινή πρῶτον τῆς Ἀποκρῆς τῆς Χίου — τὸν ἀποκρητικὸν οὐ γινώσκω, ὅπως αὐτοχρηματικῶς ἐπικρατεῖται ἐπὶ «Βασιλίσσας».

μετὰ τὴν τότε περιβολὴ τοῦ Ἀγῶ. Ἐπισημῶς ἐλλέγον καὶ διὸ ἄλλως: τὸ Βεζύριον τοῦ Ἀγῶ καὶ τὸ Γραμματικὸν τοῦ. Διὸ ἄλλοι πιστεύοντες τοὺς ἑσπετιδῶδες, δηλ. τοὺς χοροφύλακες.

Τὴν ἡμέρα πὸ θὰ γινῆ ὁ πρῶτος χορὸς, τὰ παλληκάρια ἐλλέγον τὴν ὁμοειδίαν ἀπὸ τὴν κομπανία — τὴ «Βασίλισσα τῆς Ἀποκρῆς» — καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὄμως. Αὐτὴ πρωτοστατεῖ ἐπὶ ὅλη τὴ γιορτῆ. Στὴν ἐπομένη ὄμως γιορτῆ διαλέγον ἄλλο Βασίλισσα καὶ ὅτω καθεστῆς, μέχρις ὅπου πᾶνον ὄλες τὸν τίτλον τῆς Ἀνάσης. Ἡ Βασίλισσα καθὲς κομπανίας κρατεῖ μὴ μέρη μόνον, ἀλλ' ἡ ἐπίσημη αὐτῆ δόξα ἀρξεὶ νὰ ἐκαστοποίησῃ τὴ νέα, ἡ ὅπου καμάρωνε, στολισμένη μὲ ὄλα τὰ μνηστικὰ ὄλα ἑξήμισι!

Ἡ Ἀποκρὴς τῆς Ἀποκρῆς, μὲ ἔθος σοβαρότητα, ἐξετάζει τὴν ἵσθησιν τῶν ἀφορῶν τὴν κοινότητα τοῦ χοροῦ καὶ τὴν ἰδιαιτῆς τῶν κατοικῶν, κἀνάτας ὄμως διαστράων ἀδικίας νὰ ἐμφανισθῶν μπροστὰ τοῦ. Μόνον ὁ Βεζύριος τοῦ δικαιοῦτα νὰ ἐκφέρει γνώμη ἀπὸ καθὲς δικαιοῦται ἰδίως. Ὁ Γραμματικὸς περιφρονεῖται νὰ σημειῶν τὴν κατὰδικαστικῆς ἀφορῆς καὶ τὸ πρόστημα πὸ ἐπιβάλλει ἀπὸ καθέναν ὁ Ἀγῶς, πρῶτοτιμ, ἐννοεῖται, μωρὸ.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ, τῆς διαδοχικῆς καλλιστοποίησης τῶν χοροῦτων, προλαμβάνονται διωφρεστες συνέπειες καὶ ἀποφεύγονται ἀντιζημιῶδες διωφρεστες καὶ πάθη μετὰ τῶν παλληκάρων, τῶν χοροῦτων ἢ καὶ μετὰ τῶν ἀνηγνῶν καὶ φίλων τους. Οἱ Χιώσις μωρὸν τοὺς κατὰγὰδες...

Ἡ κατηγοριὰ εἶνε διαφόρες, λ.χ. οἱ κ λ ε φ τ ο μ α σ τ ι χ ἄ δ ε ς, δηλ. οἱ τραγουῖτες τὰ ἔθνα μαστιχοδρακίμα, οἱ κ λ ε φ τ ο χ ο ρ τ ἄ δ ε ς, δηλ. ἐκεῖνοι πὸ κἀνον δεμῆτια ἀπὸ τὸν ἔξου σῶν, κ.λ. Κινοῦστες ὄμως κατηγοριῶς εἶνε ἐκεῖνες πὸ ἀφορῶν τὴν σχέσις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Στὴν τελευταία αὐτῆ περιπτώσι, ἡ κατηγορία γυναικῶν προσέρχεται στὸν Ἀγῶ καὶ διατυπώνει τὴν καταγγελία. Ἐπειὰ ὁ Ἀγῶς κἀνει μὲ τὴ σειρά τοὺς κατὰγγελλέντας, ἐνεργεῖ ἀνάκρισι καὶ τοὺς ἀδυναίνει ἢ τοὺς καταβάλλει ἀπὸ μωρὸ πρόστημα.

Σὲ καθὲς χοροῦ τῆς Χίου ἵσθησι καὶ ἡ σχετικὴ μὲ τοὺς χοροῦς ὁμοειδίαν, ἀπὸ τὴν περαιοῦται, τὸ λαοῦτο, τὸ γαροῦτο, τὸ παιγνίον καὶ τὸ ζωνιὰ (δηλ. τὸ τίμπαλο).

Τὰ ἔθνα τῆς πανηγυρικῆς ποιητῆς τὰ κἀνει ἡ οὐρογένεια τοῦ Ἀγῶ, ἐννομοῦται τὰ παλληκάρια γὰ τὴν τιμὴ τοῦ τῆς ἐκασίας. Μὲ τὰ πρόστημα δὲ γινετὰ τὴν τελευταία Κινοῦται τῆς Ἀποκρῆς ὄλη ἡ κ ο μ π α ν ἰ α, σὲ κοινὸ γέθνα, ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανος.

Ὁ χορὸς συνεχίζονται ὡς στὴν Κινοῦται τῆς Τυροφάγου. Τῆ δευτέρω, πὸ ἀρχίζε ἡ ἑβδομάδα τῆς Τυροφάγου, παριστάνον τὸν Ἀγῶ (τὸν Ὑποδιοικητῆ) γὰ ἀνάμνησι, ὅτι ἀπὸ καθὲς χοροῦ, πρὸ τοῦ 1822, κατοικοῦσε ἓνας Ἀγῶς, ἐπίσημος τῶν Σουλτανικῶν δικαιοῦτα ὡ ἐπὶ τῆς μαστιχῆς, πὸν χροαστοῦσις καθέναν ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς νὰ συνισφῆρι ὡς ἄφορο στὴν Τουρμὰ. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ Ἀγῶς αὐτοῦ τῆς μαστιχῆς, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαδῆ καὶ μερικῶς μικροῦποθέσις, ὄμως ὁ Μουσελμῆς—δηλ. ὁ Γεν. Διοικητῆς τοῦ νησοῦ—τοῦ ἐπέτρεπε.

Ἡ Ἀποκρητικὴ κομπανία κακομῆδία τοῦ Ἀγῶ παίζεται ὡς ἑξῆς: Τὰ παλληκάρια διορίζουν Ἀγῶ ἓναν ἀπὸ τῶν παρῶν τους, ὁ ὅποιος ν' ἀνίκη στὴν καλύτερη οὐρογένεια τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχη ἰσογυαίον παράστημα. Τὸν νύνην ἔται πὸ νὰ μολῆ, ἂν ὄχι ἐντελῶς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ομακῶς.

Ἀποκρητικὸς Χορὸς (Σχέδιο ἔξου Περηνγητοῦ)

Ὁ χορὸς συνεχίζονται ὡς στὴν Κινοῦται τῆς Τυροφάγου. Τῆ δευτέρω, πὸ ἀρχίζε ἡ ἑβδομάδα τῆς Τυροφάγου, παριστάνον τὸν Ἀγῶ (τὸν Ὑποδιοικητῆ) γὰ ἀνάμνησι, ὅτι ἀπὸ καθὲς χοροῦ, πρὸ τοῦ 1822, κατοικοῦσε ἓνας Ἀγῶς, ἐπίσημος τῶν Σουλτανικῶν δικαιοῦτα ὡ ἐπὶ τῆς μαστιχῆς, πὸν χροαστοῦσις καθέναν ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς νὰ συνισφῆρι ὡς ἄφορο στὴν Τουρμὰ. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ Ἀγῶς αὐτοῦ τῆς μαστιχῆς, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαδῆ καὶ μερικῶς μικροῦποθέσις, ὄμως ὁ Μουσελμῆς—δηλ. ὁ Γεν. Διοικητῆς τοῦ νησοῦ—τοῦ ἐπέτρεπε.

Ὁ χορὸς συνεχίζονται ὡς στὴν Κινοῦται τῆς Τυροφάγου. Τῆ δευτέρω, πὸ ἀρχίζε ἡ ἑβδομάδα τῆς Τυροφάγου, παριστάνον τὸν Ἀγῶ (τὸν Ὑποδιοικητῆ) γὰ ἀνάμνησι, ὅτι ἀπὸ καθὲς χοροῦ, πρὸ τοῦ 1822, κατοικοῦσε ἓνας Ἀγῶς, ἐπίσημος τῶν Σουλτανικῶν δικαιοῦτα ὡ ἐπὶ τῆς μαστιχῆς, πὸν χροαστοῦσις καθέναν ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς νὰ συνισφῆρι ὡς ἄφορο στὴν Τουρμὰ. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ Ἀγῶς αὐτοῦ τῆς μαστιχῆς, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαδῆ καὶ μερικῶς μικροῦποθέσις, ὄμως ὁ Μουσελμῆς—δηλ. ὁ Γεν. Διοικητῆς τοῦ νησοῦ—τοῦ ἐπέτρεπε.

δη μάλιστα καμιά απόλειψη ή κατάχρησης των στολών που τους εμπιστεύοντο, τους συνάδευε κ' ένας κλητήρας της κοινότητος, ο «βαρδιάνος» λεγόμενος. Και τότε τιμιότητες έπακρατούσε στα χρόνια εκείνα, ώστε δεν έχθη ποτέ τίποτε.

Οι μασκαρεμένοι νέοι εσημαίναν παρές με βιολιά και λαγούνα κ' έχοζονταν τους Πατριωσούς χορούς, δηλαδή, δηλαδή, τ' ό μ α λ λ α ρ ι ο τ ο και τον χ ο ρ ο σ τ ρ α μ α. Κ' έτσι γλεντούσαν, στα εύτοχάμενα εκείνα χρόνια, ή Ιταλοκρατούμενη σήμερα Πάτιος, ως στην Καθαρή Δευτέρα.

Στά παλιήν χρόνια, σε πολλά χωριά της Πελοποννήσου, ή άποχηματικές γιορτές άρχιζαν από την εβδομάδα που προηγείται της Κυριακής του Τελένου, που την ονόμαζαν π ρ ο φ ο ν ο σ ι μ η ή π ρ ο φ ο ν η. Ύγουάστηκε δέ έτσι, γιατί ίσοχρόζοναν ένα συγχρομένο τους να τελεσθή σε όλο το χωριό ότι εκ ο ν τ ο ς υ γ γ ο υ ο ν η Α π ό χ ρ η ε ς κ ι' ό λ ο υ τ ο ς δ έ ν ε χ ρ ι γ ο υ ρ ο ο υ ν ι θ ρ ε α τ ά ρ ι ν ά φ ρ ο ν τ ι σ η υ ά γ ο ρ ά σ η. Ό χορός, που τραφόναν για τό σκοπό αυτό, ήταν άπαραίτητος για τά γεύματα της Αποκρίτης.

Η πρώτη βδομάδα ήταν ή ά π ο λ υ τ ή. Στο διάστημα αυτής, τά χωριά άντηνονσαν από τους γαλιουσιούς των σφαζομένων χοίρων και από πυροβολισμούς, γιατί οι περισσότεροι τους έδαζονταν με τουφέκι. Έπειτα, έχοζοζάν τόν στήθος του σφαζτού, σταρωτά, με μαζαρίο, στις ροσιμάδες έβδαν τρία άνωμένα ζάβουνα κ' άπότα τους έροζιζαν λιδάκι. Έτροζιζαν έπειτα ένα ζουμάκι ψητό από τό χοίρο κ' έπιζαν κροστί, είνζοζιζαν ό ένας στον άλλο τά εζρόνια πολλά. Τό σφατό τό ζούο τδδζαν στα παιδιά, που τώτροζιζαν ψημένο στη θράα, γιορτάζοντας κ' αυτή τη εζρονησζοζά. Από τό σφαζτάρι, κάζε οικογένεια έστελεζ στον πατή ένα καλό κομμάτι, και όσοι είχαν παιδιά έστελζαν και στο δάσκαλο.

Στην Πελοπόννησο, τό βράδι του Σαββάτου και της Κυριακής της Κεκοζάγας, άπό όλο καθήσον στο οικογενείο τραπέζι, με όια τά φαγητά έπάνο, οι γεροντότεροι— που λαίονταν όσοι στις άκρες του τραπέζιού— λαίονταν τί άφες αυτές, άνωσζοζονταν τό τραπέζι λίγο, και ροιζόντο τους παρακαχήμενους:— «Εργάστε ;» — «Εργάστε», άπαντούν οι άλλοι.— «Εργοτάστε ;» — «Εργοτάστε».— «Πάντα χορτασμένοι να έστε ;» Η Ερωτοκρίσιος αυτές ελαυλαυβάνονταν τρεις φορές, κ' έπειτα άρχίζον να τραίνε και να γλεντούν ως στο πρωί. Την άλλη μέρα, ό τι περισσόζοι, τό δόνον στους Τονοζώνητες, που γυρίζον από σπίτι σε σπίτι.

Περίεργα είνε και διάφορα τραγοζιά που τραγοζοντά τά χωριότάτοια στο τέλος της Αποκρίτης, τάχα κλάζοντας γιατί τελεοντά τό φαγοζότι και θ' άρχίζη ή Σαρακοστή. Τά Μοιροτότοια, π. χ. λένε τό άκόλοιοθο κλαγοζοζοζοζο:

Έρωφηρε ό Λουκιόζος
ψυχομαχεί ό Τύρος,
κ' ή Βρούδα, ή παληόβρουδα
στέκεια στην καθάλα
νά πέση στην τσουκάλα.

Στά χωριά της Φθιώτιδος, την τελευταία Κυριακή της Αποκρίτης, χοροζόντας, τραγοζοντά τό «Τραγοζότι της Καθαής Δευτέρας», που οι στίχοι του είνε αυτοί:

Τ' άκούτε τί παράγγειλεν ή Καθαρή Δευτέρα ;
Πέθανε ό Κρόος, πέθανε, ψυχομαχάει ό Τύρος,
σηκώνει ό Πράος την ούρα κ' ό Κρόμμυδας τά γένεια.
Μπαλώστε τά σκακουλιά σας, τρoχίζε τά λειπίδια
και στον παλιό τον πλάτανο νά μάζουμε στεκούλια.

Τό έθιμο αυτό τόχον και άλλοι λαοί. Ό Ιταλό π. χ. πανηγυρίζον την τελευταία μέρα της Αποκρίτης, τό «Θάνατο του Μακαρόνη»... Οι Προθηγμανοί Γάλλοι τό «Θάνατο του Καρυβάλλου». Φτειάζον ένα άνδρoεϊκόλο, τό καταδιάζον σε θάνατο και τό ένταφάζον με χοροζιδενικά μοιρολόγια...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Ό πρό έτόν άποθανών βασιλεύς του Βελγίου Λεοπόλδος ήταν ήπεροβολικά είνον. Μιά φορά έτιζε να έπισκεφτή κάποια μικρή επαρχιακή πόλι, της όποιος ό δήμαρχος έστεπιασε, φυσικά, να τον ήποδεχτή καλά, κατά τη δεξίωση που έπακολούθησε, του προσέφερε ένα ποτήρι με νότιο κρασί.

Ό Λεοπόλδος πήρε τό ποτήρι, τό άδειασε και έλεγε:— «Αυτό τό κρασί είνε έξοχο, μά την αλήθεια.
— Καλό είνε, έλεγε ό δήμαρχος, αλλά δέν μποροει να συχορήθη με τά κρασιά των δικών μου των άμπελιών.
— Φαίνεται, κίρνε δήμαρχε, του άποκρίθηκε τότε δηπικώτατα ό βασιλεύς, ό τι τό δικό σας τό κρασί τό φιλότε... για καλύτερες περιπτώσεις!

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΟΥ κ. ΜΕΝΟΥ ΦΙΛΗΝΤΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ό προφήτης Μωχάμετ και οι άσκηται. Τά παράζενα λόγια τους. Η σοφή εζήγησε του προφήτη. Τ' άνάπεδο καλογοροπαίδι. Πως έπνιζε τον καλόγορο. Ό γέρος κ' οι γαμπροί του. Άν βρέξη κ' άν δέν βρέξη. Κάποιον θα πάρη ό Διάβολος.

Ό προφήτης Μωχάμετ καθόντανε με μέρα μέσα στη σπηλι του μαζί με μερικούς άπαδοι του και συνομιλοζσε άναπτύσσοντας τά δόγματα της θρησκείας του. Έξοζιζαζα κίρνε μέσα ένας γέρος άσκητης και του έλεγε:

- Εσύ είσαι ό προφήτης του Ισλάμ ;
- Ναι, του άποκρίθηκε ό Μωχάμετ.
- Γιατί λοιπόν είσαι τόσο άσχημος ;
- Δέν φταίω εγώ γι' αυτό, άποκρίθηκε πάλι ό προφήτης.

Ό άσκητης βερίζε όζο τον τά σπηλι και τράβηζε τό δρόμο του. Πήρε, βόηκε μερικούς φίλους του και κωχρήθηκε για την τάλη του ήλζε να πη τέτοιο λόγο στον προφήτη. Τότε ένας άπ' αυτούς, θέλοντας να έπανοφώση τό άσχημο φέρομο του άσκητη, τράβηξε ίσα στη σπηλι που καθόντανε ό προφήτης με τους φίλους του και του έλεγε:

— Προφήτη του Ισλάμ, είσαι ό θωραϊότερος άνθρωπος που είδαν τά μάτια μου !..

— Μπορει νάνα κ' έτσι, του άποκρίθηκε ό προφήτης, μά δέν περηφανοζομαι γι' αυτό, γιατί δέν έπιασα εγώ τον έαυτό μου.

Οι φίλοι του προφήτη συζηταζήτανε μεταξή τους, γιατί δέν μποροζαν να ήχησοναν τ' άντίθετα φερομάτια των δύο εζίνων άνθρωπων.

Ό προφήτης κατάλαβε την άπορία τους και τους έδωσε άμέσως την εζήγησι που έπαιε:

— Η όχη μου, έλεγε, είνε ό ψυχικός καθέφετης αυτών που με κιντάζον. Όσοι έχον άσχημη ψυχή με βλέπον άσχημο, γιατί βλέπον την ίδια την ψυχή τους. Όσοι πάλι έχον φωρία ψυχή, με βλέπον φωρία, γιατί στην όχη μου καθεφεζίζεται ή φωροφία της δικης τους ψυχης !..

Μιά φορά κ' έταν καφθό ήταν ένας καλόγορος κ' ήλζε ένα καλογοροπαίδι άνάποδο, ποζιζανε διαρκώς τό άντίθετο άπ' ό τι του έλεγε να ζάχη.

Όταν του έλεγε, να ποζιμε, ό καλόγορος να του φτιάξη καφέ, έκεινο δέν του έφτιαζε. Όταν του έλεγε να μην πάη για νερό, έκεινο πήγαινε. Κι' αυτό γίνονταν σε όλες τις δουλειές.

Μιά μέρα, καθός ό καλόγορος πήγαινε με τό καλογοροπαίδι κατά τό μοναστήρι, τους έπιασε στο δρόμο δυνατή βροχή. Κι' έπειδή τό ποτάμι ήλζε φουκοζοει άπ' τά νερά, ό καλόγορος δέν μποροζσε να περάση πέρα.

Έλζε άρξοιμο κιάλος να νυχτόνη κ' ό καλόγορος δέν ήξερε τί να ζάχη. Σε μία στιγμή θυμηθηκε τη λύση που ήλζε τό καλογοροπαίδι και του έλεγε:

— Για ζάχη, μορφέ, μην τίχη και με πάχη στις πλάτες σου και με περόσες σέρα !..

Δέν άπόσωσε τό λόγο του και τό καλογοροπαίδι τον πήρε στις πλάτες του και κίνησε να τον περάση στην άντιζωρή μεριά.

Όταν έφτισαν στη μέση του ποταμού, ό καλόγορος έλεγε πάλι στο καλογοροπαίδι, έχοντας ίσ' όχη του τη λύση του:

— Για ζάχη, μορφέ, μη με ρίξης μέσα !

Τότε το καλογοροπαίδι του άποκρίθηκε:

— Τόσα χρόνια, γέροντα, δέν σ' άκουσα σε τίποτα. Άς σ' ακούω και μιιά φορά.

Και δινοντάς του μιιά, τον έροζιζε στο ποτάμι και τον έπνιζε !..

Μιά φορά ζούσε κιάποος που ήλζε διό γαμπρούς, τον έναν κεραμιδά και τον άλλον περιβολάρη.

Μιά μέρα κίνησε να πάη να τους ίδη και να τους ρωτήση για τίς δουλειές τους.

— Άν δέν βρέξη, του άποκρίθηκε ό περιβολάρης, θα με πάρη ό διάβολος, γιατί θα ξεραθή τό περιβάδι μου..

— Άν βρέξη, του έλεγε ό κεραμιδάς, θα με πάρη ό διάβολος, γιατί θα λυώσον τά κροαμιάδια ποταμια.

Όταν ό γέρος γύρισε στο σπίτι του, ή γυναίκα του τον ρώτησε:

— Ε, πως πάν οι γαμπροί μας ;

— Τί να σου πώ, γαλακιά, της άποκρίθηκε. Κ ά π ο ι ο ν θ ά π ά ρ η ό δ ι ά β ο λ ο ς ά π ' τ ο υ ς δ υ ό !..

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ